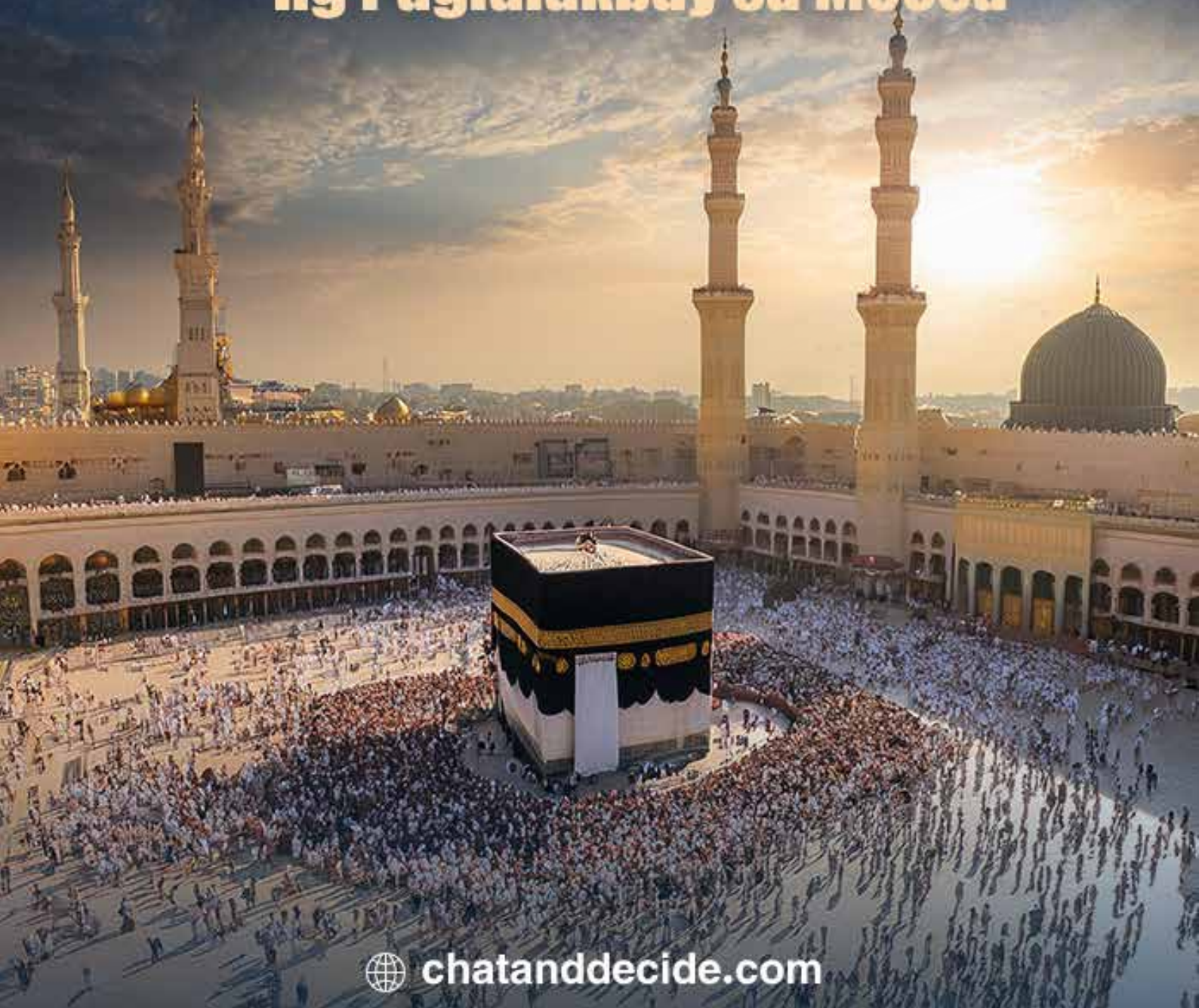

Bakit Nagsasagawa ang mga Muslim ng Hajj?

Paggalugad sa mga Lihim ng Paglalakbay sa Mecca

**Narinig mo na ba ang
pinakamalaking taunang pagtitipon sa
Daigdig?**

Narinig mo na ba ang pinakamalaking taunang pagtitipon sa Daigdig?

Bawat taon, mahigit dalawang milyong Muslim mula sa bawat lahi, bansa, at kultura ang nagsasama-sama sa isang sagradong lugar. Nakasuot ng parehong simpleng kasuotan, walang pagkakaiba sa pagitan ng mayaman o mahirap, itim o puti, makapangyarihan o hindi kilala.

Ito ang Hajj, isang malalim na espirituwal na paglalakbay na nagpapakita ng pinakamataas na mithiin ng pagkakapantay-pantay, pagkakaisa, at pagkakaisa ng tao.

Sa sagradong pagtitipon na ito, lahat ay nakatayo sa harap ng Allah bilang pantay-pantay, hinubaran ng makamundong katayuan, naghahanap ng malapit sa kanilang Lumikha at humihingi ng Kanyang awa at kapatawaran. Ito ay isang sandali kapag ang mga nakaraang kasalanan ay napawi at ang mga pintuan ng pagsisisi ay nabuksan.

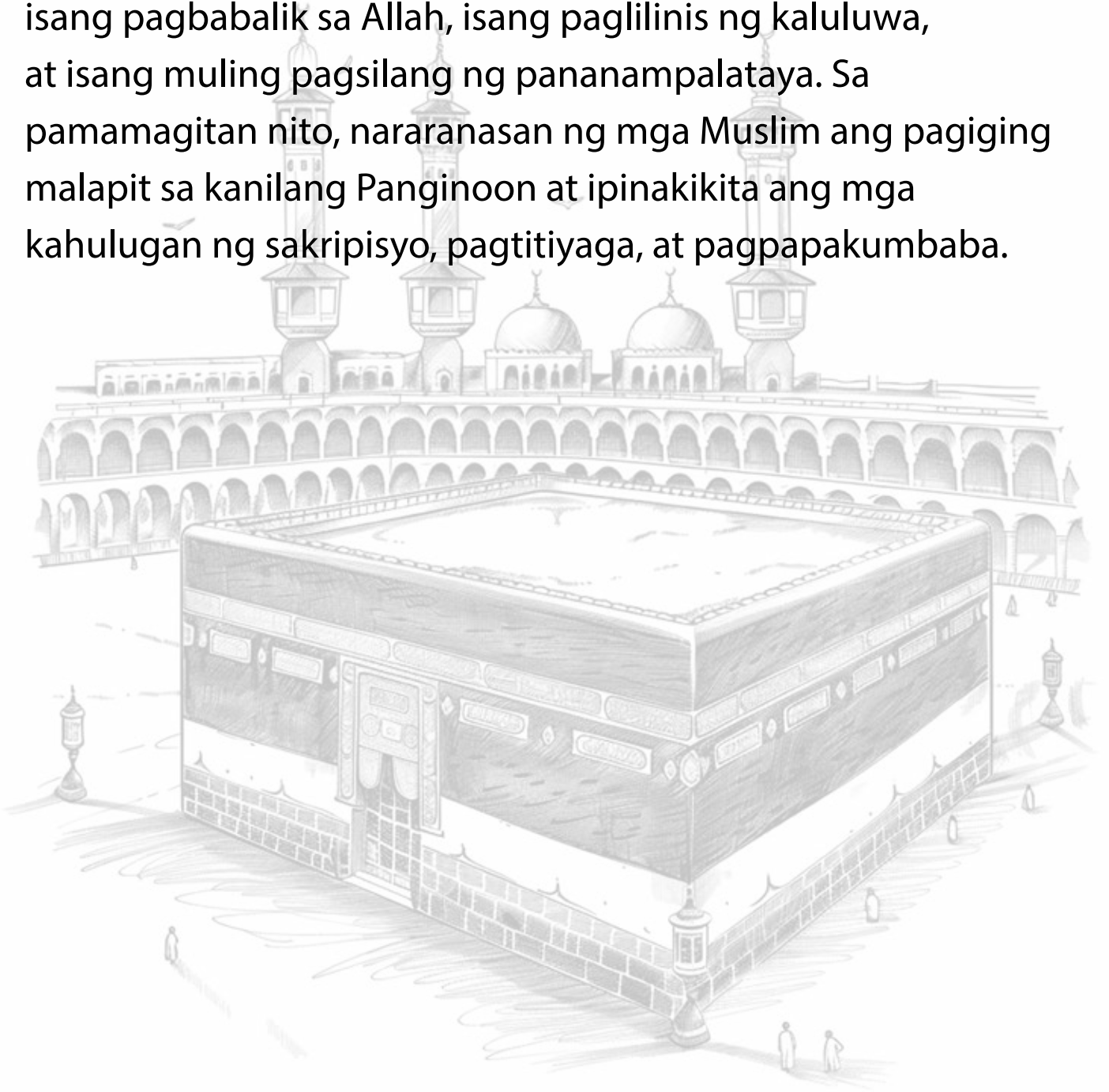
Ito ay isang panahon ng espirituwal na paglilinis, isang panibagong tipan kay Allah at isang bagong simula tungo sa isang mas mabuting buhay.

Ano ang Hajj?

Ang Hajj ay isa sa Limang Haligi ng Islam. Ito ay isang minsan-sa-buhay na obligasyon para sa bawat matino, nasa hustong gulang na Muslim na pisikal at pinansyal na kayang gampanan ito. Ang marangal na gawaing ito ng pagsamba ay nagsasangkot ng serye ng mga sagradong ritwal, na isinasagawa sa mga tiyak na lugar at panahon na itinakda ng Allah.

Sa espirituwal na pag-urong na ito, iniiwan ng mga Muslim ang mga abala sa pang-araw-araw na buhay, kayamanan, kaginhawahan, at gawain, upang simulan ang isang paglalakbay ng napakalaking pisikal at espirituwal na hamon. Ito ay isang tunay na sakripisyo na naglalaman ng paglayo mula sa materyal na mundo at ganap na debosyon sa Banal.

Ang Hajj ay isang bihira at makapangyarihang pagkakataon: isang pagbabalik sa Allah, isang paglilinis ng kaluluwa, at isang muling pagsilang ng pananampalataya. Sa pamamagitan nito, nararanasan ng mga Muslim ang pagiging malapit sa kanilang Panginoon at ipinakikita ang mga kahulugan ng sakripisyo, pagtitiyaga, at pagpapakumbaba.

**Paano Nagbabago ang Mga
Simpleng Gawa
ng Hajj tungo sa Malalim na Aral ng
Pananampalataya?**

PAANO NAGBABAGO ANG MGA SIMPLENG GAWA NG HAJJ TUNGO SA MALALIM NA ARAL NG PANANAMPALATAYA?

Ang Hajj ay hindi lamang isang pisikal na gawain ng pagsamba, ngunit isang komprehensibong paglalakbay ng kaluluwa, isip, at sarili patungo sa Allah. Ang bawat ritwal ng Hajj ay may malalim na espirituwal na kahulugan, at narito ang ilan sa mga ito:

Ihram (Ang Sagradong Estado)

Ang Hajj ay nagsisimula sa pagsusuot ng simpleng puting damit, kung saan walang nakikilala sa iba. Ito ay isang simbolikong pagpapahayag na tayo ay pantay-pantay sa harap ng Allah, na walang pagkakaiba sa pagitan ng mayaman at mahirap, ang malakas at ang mahina. Ito ay isang sandali kung kailan ibinubuhos ng isang tao ang lahat ng nag-uugnay sa kanila sa mga mababaw, inihahanda ang kanilang sarili na tumayo sa harap ng Lumikha.

Tawaf (Pag-ikot sa Kaaba)

Ang mga pilgrim ay umiikot sa Bahay ni Allah ng pitong beses, sa isang pabilog na galaw na nagpapakita na si Allah ang sentro ng buhay, at lahat ng bagay sa mundong ito ay umiikot sa Kanya. Ang gawaing ito ay nagpapahayag ng pag-aari at pagpapasakop sa Allah lamang.

Sa'i (Paglalakad sa pagitan ng Safa at Marwah)

Dito, naalala ng Muslim ang kuwento ng isang dakilang ina, na nagmamadali sa pagitan ng dalawang bundok upang maghanap ng tubig para sa kanyang anak. Ito ay simbolo ng pagtitiwala sa Allah at pagsusumikap nang may pagtitiwala.

Sa bawat hakbang, natututuhan ng pilgrim na ang pananampalataya ay hindi lamang tungkol sa paghihintay, ngunit tungkol sa pagsusumikap sa lahat ng makakaya ng isang tao, na iniwan ang mga resulta sa Allah.

Nakatayo sa Arafat

Ito ang puso at kaluluwa ng Hajj. Milyun-milyong tao ang nakatayo sa isang lugar, hinubaran ng lahat, umiiyak, nagdarasal, humihingi ng kapatawaran. Ito ay isang tapat na paninindigan sa sarili, isang taos-pusong pagsisisi kay Allah, isang paalaala sa Araw ng Paghuhukom kung kailan ang mga tao ay magtitipon upang tumayo sa harapan ng kanilang Panginoon.

Pagbato ng Jamarat

Sinasagisag nito ang pagtangga sa mga bulong ni Satanas at pagtatagumpay sa mga pagnanasa ng isang tao. Ang pilgrim ay naghagis ng mga bato tulad ng ginawa ni Propeta Ibrahim (Abraham) noong sinubukan ni Satanas na pigilan siya sa pagsunod sa Allah.

Pagkatay ng Sakripisyo (Udhiyah)

Sa hakbang na ito, ang pilgrim ay nag-aalay ng isang sakripisyo, kasunod ng tradisyon ni Propeta Ibrahim nang ang kanyang anak ay pinalitan ng isang lalaking tupa mula sa langit, na sumasagisag sa pagsunod at paglapit sa Allah. Ito ay isang paalala na ang pananampalataya kay Allah ay hindi lamang salita, kundi gawa at sakripisyo.

**Paano Naipapakita ang
Konsepto ng Pananampalataya
at Sakripisyo sa Kwento ni Propeta Ibrahim
sa mga Ritual ng Hajj?**

Paano Naipapakita ang Konsepto ng Pananampalataya at Sakripisyo sa Kwento ni Propeta Ibrahim sa mga Ritual ng Hajj?

Sa gitna ng mga ritwal ng Hajj na isinagawa ng mga Muslim, isa sa pinakamatanda at pinakamalalim na kuwento sa kasaysayan ng pananampalataya ay isinalaysay: ang kuwento ni Propeta Ibrahim, ang kanyang asawang si Hajar, at ang kanyang anak na si Ismail. Ang tatlong pangalang ito ay nagbubuod ng mga kahulugan ng pananampalataya, sakripisyo, at ganap na pagtitiwala sa Allah.

Nang utusan ng Allah si Ibrahim na iwanan ang kanyang asawa at sanggol sa isang tigang na disyerto, ito ay hindi isang pag-iiwan, ngunit isang malaking pagsubok. Hindi nagtanong si Hajar, “Bakit?” ngunit inilagay ang kanyang buong pagtitiwala kay Allah.

Ginawa niya ang lahat ng kanyang pagsisikap sa pagitan ng dalawang bundok sa paghahanap ng tubig. Sa isang sandali ng katapatan at pananampalataya, bumulwak ang tubig mula sa ilalim ng mga paa ni Ismail.

Ang kanyang pagsusumikap ay naging isang walang hanggang simbolo ng paghahangad at pagtitiwala sa Allah, na inuulit ng mga Muslim sa bawat Hajj at Umrah.

Makalipas ang ilang taon, dumating ang isa pang pagsubok: inutusan ng Allah si Ibrahim na isakripisyo ang kanyang anak na si Ismail.

Ang sandaling ito ay naglalaman ng pinakamataas na antas ng pagsunod at pagpapasakop sa Allah, kung saan parehong ipinakita nina Ibrahim at Ismail ang ganap na pananampalataya at pagtanggap sa utos ng Allah.

Si Ismail, ang batang lalaki, ay sumang-ayon nang may pusong kontento, at itinaas ni Ibrahim ang kutsilyo nang may pusong naniniwala. Ngunit pinalitan ng Allah ang bata ng isang lalaking tupa mula sa langit.

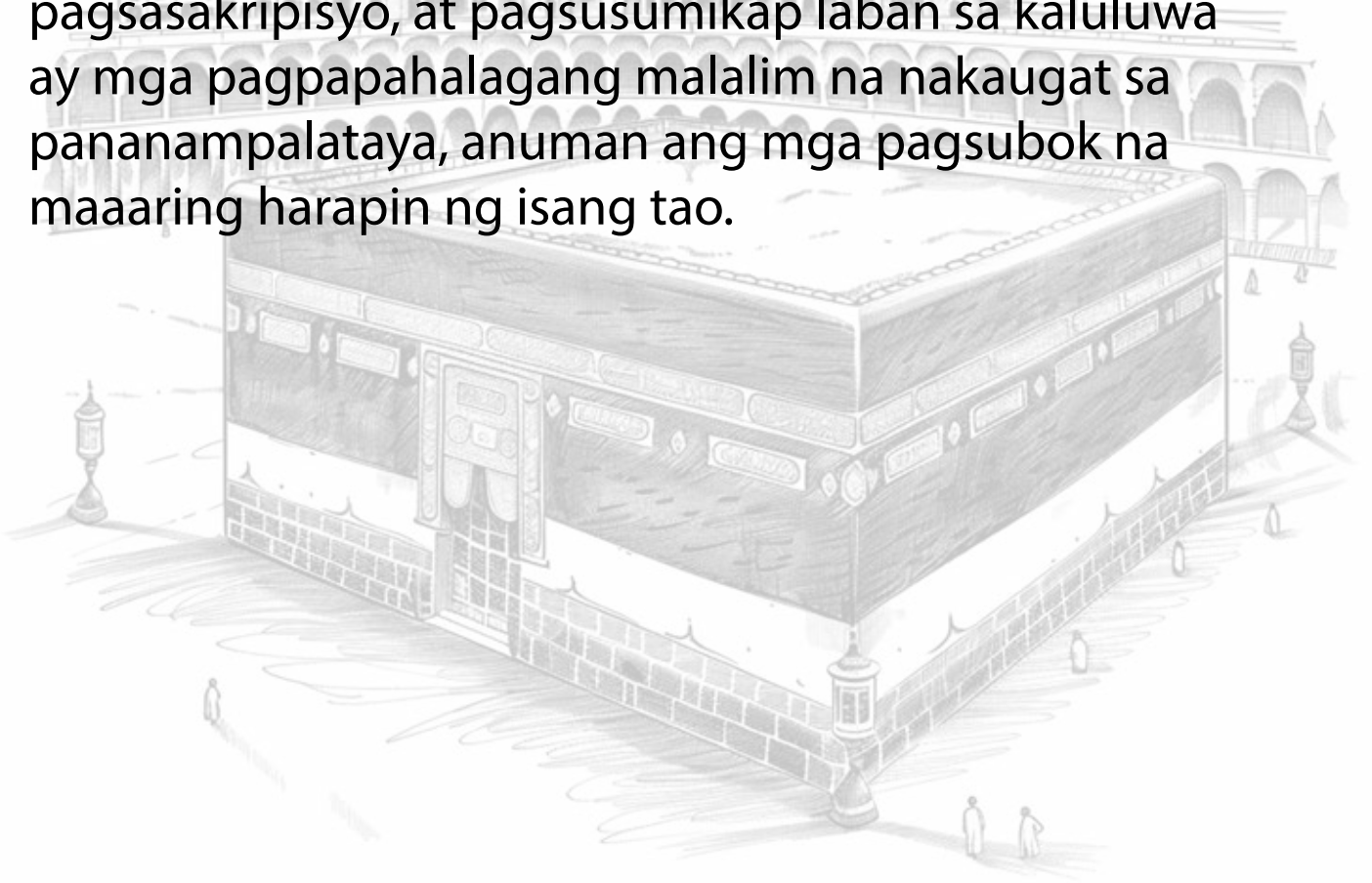
Mula dito, ang pagsasanay ng pag-aalay ng hayop sa panahon ng Hajj ay itinatag, na ginugunita ang marangal na gawaing propesiya, na nagsisilbing isang ritwal na sumasailalim sa pagsunod at sakripisyo para sa kapakanan ng Allah.

Bago maganap ang sakripisyo, dumating si Satanas upang subukan at pigilan si Ibrahim na tuparin ang utos ng Allah.

Binato siya ni Ibrahim ng tatlong beses, at ginawa ng Allah ang gawaing ito na bahagi ng mga ritwal ng Hajj, na kilala bilang pagbato ng Jamarat.

Ito ay isang malinaw na simbolo sa Islam na ang pananampalataya ay hindi kumpleto nang hindi nakikipagpunyagi laban kay Satanas at tinataboy ang kanyang mga bulong.

Binuhay ng Hajj ang kuwentong ito, hindi bilang isang makasaysayang alaala, ngunit bilang isang praktikal na paalala na ang pagtitiwala sa Allah, pagtitiyaga, pagsasakripisyo, at pagsusumikap laban sa kaluluwa ay mga pagpapahalagang malalim na nakaugat sa pananampalataya, anuman ang mga pagsubok na maaaring harapin ng isang tao.

Naisip mo na ba kung bakit umiikot ang mga Muslim sa Kaaba? Ito ba, gaya ng maaaring ipalagay ng ilan, ay isang anyo ng pagsamba sa idolo?

Naisip mo na ba kung bakit umiikot ang mga Muslim sa Kaaba? Ito ba, gaya ng maaaring ipalagay ng ilan, ay isang anyo ng pagsamba sa idolo?

Sa gitna ng Makkah, ang mga Muslim ay umiikot sa Kaaba, isang hugis-kubo na istraktura na matatagpuan sa loob ng mga sagradong presinto ng Masjid al-Haram.

Maaaring maling ipagpalagay ng ilan na ang gawaing ito ay isang anyo ng pagsamba sa idolo, ngunit ang katotohanan ay mas malalim.

Ano ang Tawaf?

Ang Tawaf ay isang sagradong ritwal ng Islam na ginagawa sa panahon ng Hajj at 'Umrah, kung saan ang mga Muslim ay naglalakad ng pitong beses sa paligid ng Kaaba sa pakaliwa ng direksyon.

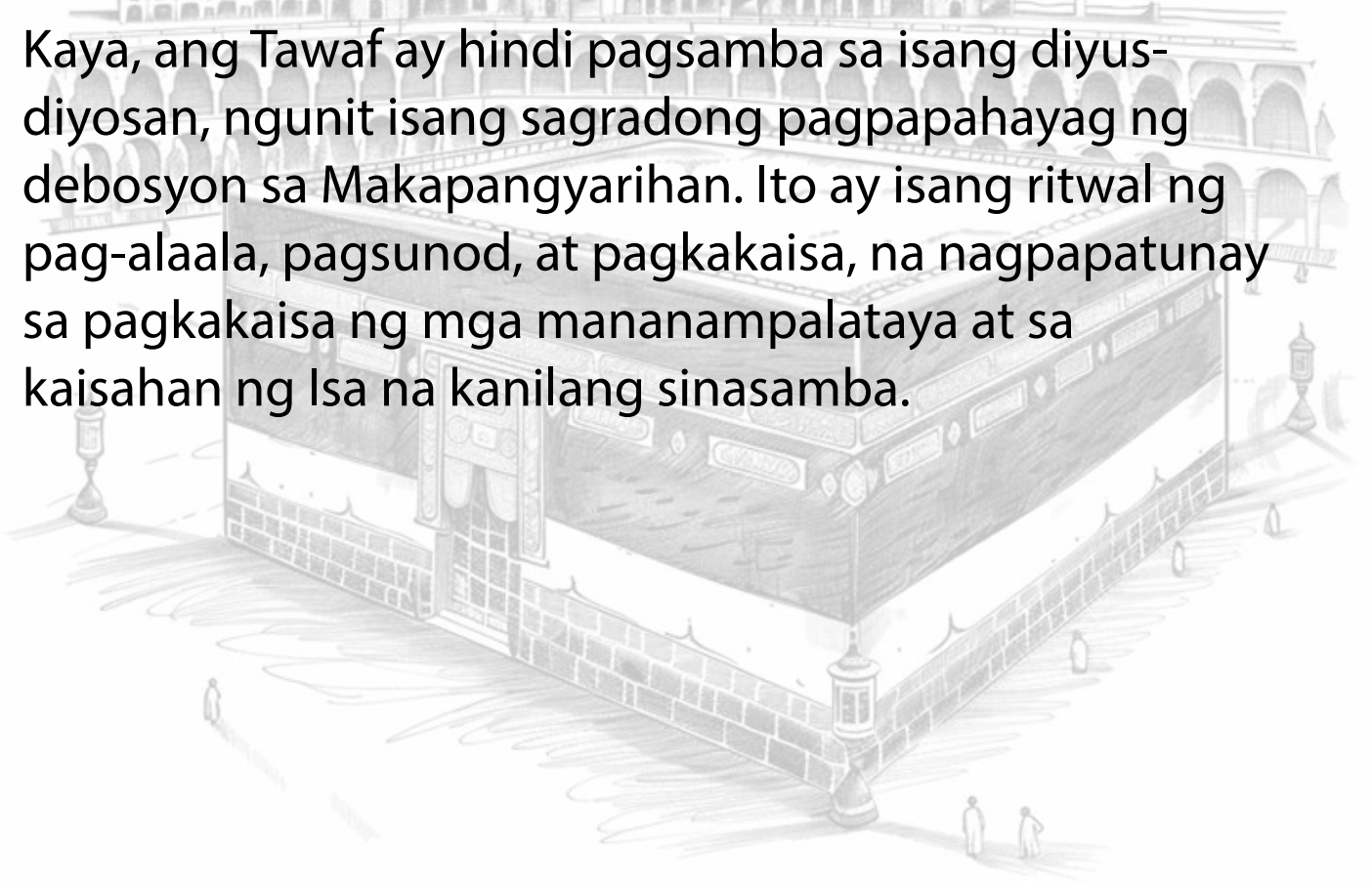
Ang gawaing ito ay hindi tungkol sa pagsamba sa isang istrukturang bato, ito ay isang direktang pagkilos ng pagsunod sa Allah at isang deklarasyon ng monoteismo.

Ang mga Muslim ay hindi sumasamba sa Kaaba. Bagkus, sinasamba nila ang Allah, ang Nag-utos sa kanila na magsagawa ng Tawaf sa paligid nito. Ang Tawaf ay, sa puso nito, ay isang gawa ng pag-alaala at pagluwalhati sa Diyos.

Ang Kaaba ay nagsisilbing qibla, ang direksyon kung saan nakaharap ang mga Muslim sa buong mundo habang nagdarasal. Ito ay isang makapangyarihang simbolo ng pagkakaisa, kababaang-loob, at pagpapasakop kay Allah.

Kapansin-pansin, ang ilang pag-aaral ay nagmumungkahi ng cosmic harmony sa gawaing ito. Kung paanong ang mga planeta at buwan ay umiikot nang tumpak, ang mga pabilog na orbit sa paligid ng kanilang mga celestial center, gayundin ang mga Muslim ay umiikot sa Kaaba, na umaalingawngaw sa banal na kaayusan na nakapaloob sa uniberso.

Kaya, ang Tawaf ay hindi pagsamba sa isang diyus-diyosan, ngunit isang sagradong pagpapahayag ng debosyon sa Makapangyarihan. Ito ay isang ritwal ng pag-alaala, pagsunod, at pagkakaisa, na nagpapatunay sa pagkakaisa ng mga mananampalataya at sa kaisahan ng Isa na kanilang sinasamba.

A wide-angle photograph of the Kaaba in Mecca, Saudi Arabia, during the Hajj season. The Kaaba is a large, black, cube-shaped structure with gold bands, surrounded by a massive crowd of pilgrims in white ihram clothing. The Kaaba is situated in the center of the Grand Mosque of Mecca, with its surrounding courtyard filled with pilgrims. In the background, the minarets and domes of the mosque are visible against a clear sky, and modern skyscrapers of the city are seen in the distance.

Bakit milyon-milyong Muslim ang maalis sa kanilang pang-araw-araw na buhay at naglalakbay ng libu-libong milya para sa isang pagsamba?

Bakit milyon-milyong Muslim ang umaalis sa kanilang pang-araw-araw na buhay at naglalakbay ng libu-libong milya para sa isang pagsamba?

Isipin na hinihiling na iwanan ang iyong trabaho, ang iyong pamilya, ang iyong kaginhawaan, upang ihiwalay ang iyong mga ipon at paglalakbay sa isang malayong lupain, matinding init at mga tao... lahat para sa isang hanay ng mga ritwal na, para sa isang tagalabas, ay maaaring mukhang simple o kahit na nakakalito.

Gayunpaman, ito mismo ang ginagawa ng milyon-milyong Muslim bawat taon kapag sila ay nagsimula sa sagradong paglalakbay sa Hajj.

Hindi nila ito ginagawa para sa turismo o pakikipagsapalaran, ngunit dahil sa pananampalataya, debosyon, at pagsuko.

Ang Hajj ay hindi lamang isang paglalakbay, ito ay isang espirituwal na appointment na matagal nang hinihintay.

Ito ay isang espirituwal na pagpapahayag na mayroong isang bagay na higit pa sa kaaliwan, higit pa sa karaniwang gawain.

Ito ay isang tawag na humihikayat sa kaluluwa na iwanan ang lahat... at tumugon sa paanyaya ng Diyos.

Sa Hajj, ang mananampalataya ay nag-aalok ng pinakamalalim na anyo ng sakripisyo:

- Pagsasakripisyo ng kayamanan,
- Isinasakripisyo ang katawan at ginhawa nito,
- Pagsasakripisyo ng mga gawi, kalakip, at gawain.

Lahat para sa isang sandali ng dalisay na katapatan sa Diyos. Isang sandali kung saan ang mga kasalanan ay napawi at ang kaluluwa ay muling isilang.

Ito ay isang buhay na patotoo na ang pananampalataya ay mas mahalaga kaysa sa kadalian, na ang buhay ay nananatiling hindi kumpleto nang walang malalim na koneksyon sa Banal.

Kaya, ito ba ay gawa lamang ng pagsamba?

O ito ba ay isang unibersal na aral sa debosyon, detachment, at walang pag-iimbot na pag-ibig?

Kapag sinimulan mong maunawaan kung ano ang nagtutulak sa isang tao na magbigay ng labis, kusang-loob, magsisimula kang masilayan ang tunay na puso ng Islam:

Isang relasyon ng malalim na pag-ibig sa pagitan ng kaluluwa at ng Lumikha nito...
isang katotohanang hindi naiintindihan ng lohika lamang, ngunit nadarama ng puso.

**Paano kung mayroong isang lugar
sa Earth na nagpapaalala sa atin na lahat
tayo ay pantay-pantay, anuman ang ating
pinagmulan?**

Paano kung mayroong isang lugar sa Earth na nagpapaalala sa atin na lahat tayo ay pantay-pantay, anuman ang ating pinagmulan?

Sa Hajj... walang nakikilala sa iba.

Walang nagtatanong: Saan ka galing?

Walang pakialam kung gaano karaming pera ang mayroon ka, kung ano ang titulo ng iyong trabaho, kung ano ang maaaring kulay ng iyong balat, o ang pangalan ng iyong pamilya.

Ang mga peregrino ay nagsusuot ng parehong simpleng kasuotan: dalawang hindi natahi na piraso ng payak na puting tela, walang burda, walang tatak, walang adornment.

Isang business executive mula sa New York, isang magsasaka mula sa Africa, isang doktor mula sa Turkey, isang trabahador mula sa South Asia...

Lahat ay nakatayo sa iisang linya, lumalakad sa iisang lupa, itinaas ang parehong mga panalangin, at nananabik para sa parehong awa.

Walang nakatataas sa iba.

Sa sandaling iyon, tanging ang tao na lamang ang natitira, nahubaran ng lahat ng anyo, nakatayo sa harap ng kanyang Lumikha tulad ng siya ay unang nilikha.

Ang Hajj ang pinakadakilang palabas ng pagkakapantay-pantay at pagkakaisa sa mundo.

Ang pagkakapantay-pantay ay isang pangunahing prinsipyo sa Islam. Ito ay dumating upang pagtibayin na ang lahat ng tao ay pantay-pantay sa pinagmulan at dignidad. Walang sinuman ang nakahihigit maliban sa pamamagitan ng katuwiran, isang birtud na alam lamang ng Diyos.

Ang Allah, ang Makapangyarihan, ay nagsabi:

“O mga tao, tunay na Kami ay lumikha sa inyo mula sa isang lalaki [na si Adan] at isang babae [na si Eva] at gumawa sa inyo na mga bansa at mga lipi upang magkakilalahan kayo. Tunay na ang pinakamarangal sa inyo sa ganang kay Allāh ay ang pinakamapangilag magkasala sa inyo.”

[Qur'an 49:13, Surah Al-Hujurat]

At ang Propeta Muhammad (sumakanya nawa ang kapayapaan) ay nagsabi:

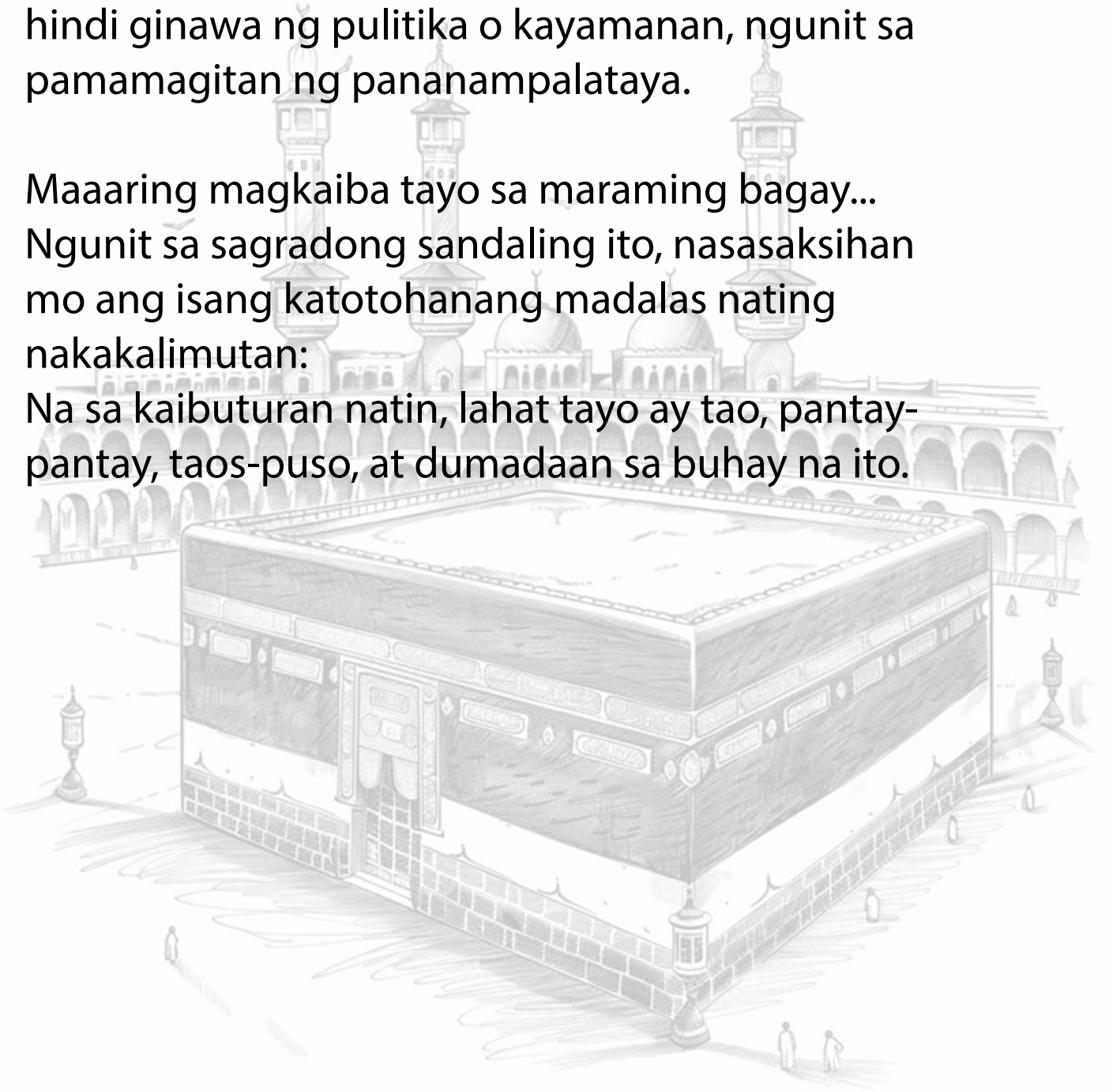
“O mga tao, tunay na ang inyong Panginoon ay iisa, at ang inyong ama ay iisa. Walang kahigitan ng isang Arabo sa isang hindi Arabo, ni ng isang hindi Arabo sa isang Arabo, ni ng isang mapula ang balat sa isang maitim na balat, ni ng isang maitim na balat sa isang pulang balat—maliban sa pamamagitan ng kabutihan.”

[Isinalaysay ni Ahmad]

Ang Hajj ay ang lugar kung saan ang lahat ng dibisyon ng tao ay natutunaw, at ang pagkakaisa ay isinilang, hindi ginawa ng pulitika o kayamanan, ngunit sa pamamagitan ng pananampalataya.

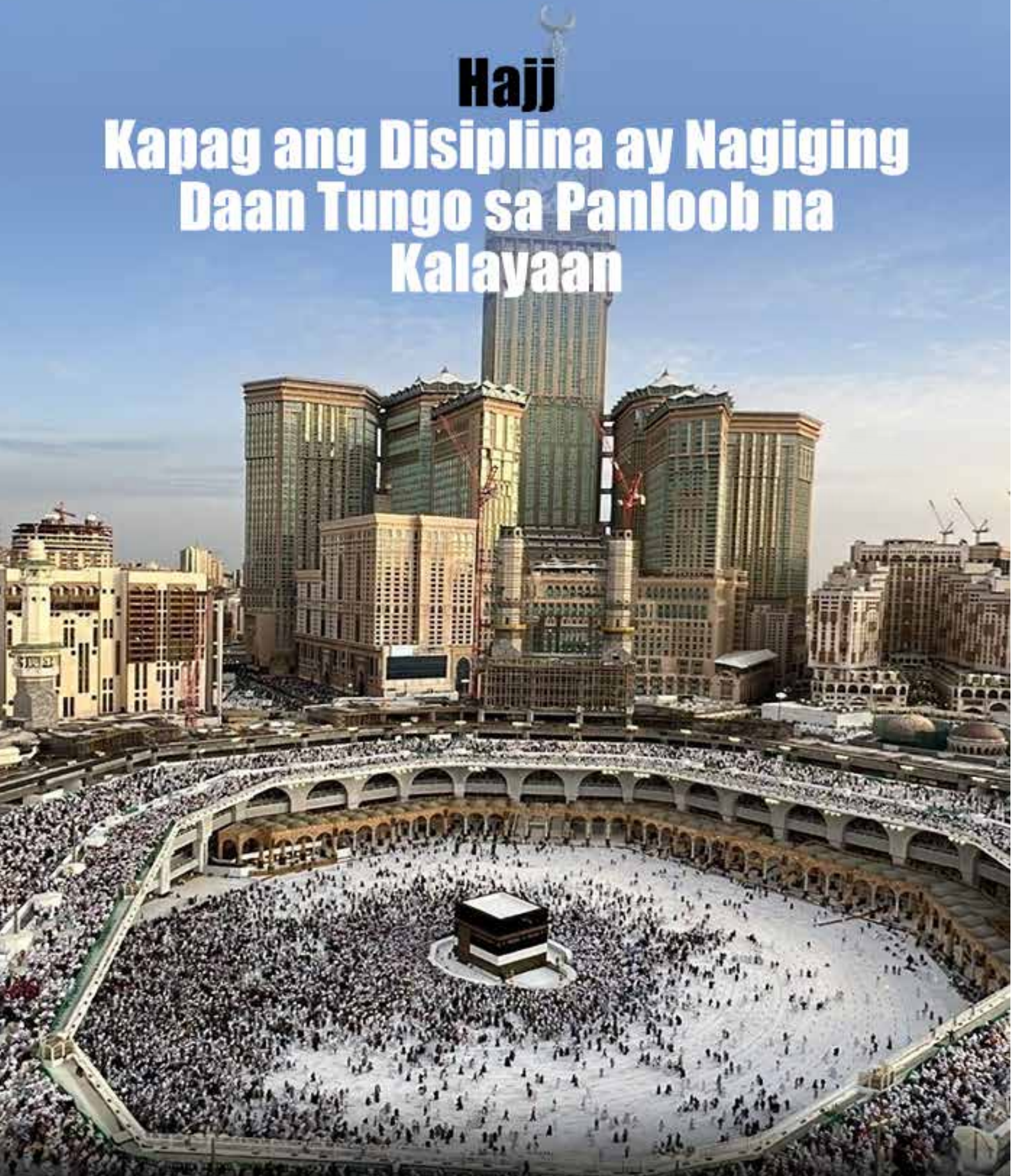
Maaaring magkaiba tayo sa maraming bagay... Ngunit sa sagradong sandaling ito, nasasaksihan mo ang isang katotohanang madalas nating nakakalimutan:

Na sa kaibuturan natin, lahat tayo ay tao, pantay-pantay, taos-puso, at dumadaan sa buhay na ito.

Hajj

Kapag ang Disiplina ay Nagiging Daan Tungo sa Panloob na Kalayaan

Hajj: Kapag ang Disiplina ay Nagiging Daan Tungo sa Panloob na Kalayaan

Sa isang daigdig na lalong binibigyang kahulugan sa pamamagitan ng indulhensiya at personal na kaguluhan, ang isang tao ay tinatamaan ng isang eksena na tila sumasalungat sa mga modernong pamantayan:

Milyun-milyong tao, mula sa bawat edad at kultura, na sumusunod sa isang tiyak at pinag-isang kaayusan, na walang puwang para sa personal na tiyempo o nababaluktot na interpretasyon.

Ito ay Hajj.

Sa Hajj, ang isa ay hindi kumikilos sa sarili nilang bilis o ayon sa personal na kaginhawahan—kundi ayon sa isang Banal na utos.

- Ang bawat ritwal ay may takdang oras,
- Ang bawat hakbang ay may nakapirming pagkakasunud-sunod na hindi maaaring isulong o maantala,

- Tinitiiis ng isa ang maraming tao, init, at pagod,
- At nagpapanatili ng disiplina, hindi lamang sa kilos, kundi sa salita, pag-iisip, at kahit sa pinakamaliit na reaksyon.

Ngunit ang mas malaking tanong ay: Bakit?

Dahil ang Hajj ay hindi lamang isang hanay ng mga ritwal, ito ay isang buhay na paaralan na nagsasanay sa kaluluwa sa pagsunod, disiplina, at pagsuko sa Diyos.

Sa Hajj, ang mananampalataya ay natututong magsabi sa Diyos, nang buong kamalayan:

“Hindi ko gagawin ang nais ko, kundi ang iniutos Mo.”

“Ako ay umiikot kapag hiniling Mo sa akin, ako ay tatayo kung saan Mo iuutos, at ako ay magtitiis kapag ikaw ay sumubok sa akin.”

Ang disiplinang ito ay hindi mekanikal, ito ay espirituwal na pagpipino.

Pinaaamo nito ang pagnanais, pinalalakas ang kalooban, at nagiging hands-on na aral sa self-mastery para sa mas mataas na layunin.

At narito ang magandang kabalintunaan:

Kung mas nagpapasakop ang pilgrim sa banal na kaayusan, mas nagiging malaya siya.

Malaya mula sa distraction, ego, at mahigpit na pagkakahawak ng hindi napigilang pagnanasa.

Sa Hajj, ang pagpapasakop ay hindi kahinaan—ito ang tugatog ng lakas.

Ang disiplina ay hindi pagkulong, ito ang pintuan ng tunay na paglaya.

Ito ay isang pambihirang pagkakaisa: isang disiplinadong katawan, isang malayang kaluluwa, at isang pusong payapa.

At iyon ang dahilan kung bakit ang pagbabalik ng pilgrim ay nagbago, hindi na ang parehong tao na unang umalis.

**Nasubukan mo na bang pigilan
ang iyong emosyon, hindi dahil mahina
ka, kundi dahil malakas ka?**

Nasubukan mo na bang pigilan ang iyong emosyon, hindi dahil mahina ka, kundi dahil malakas ka?

Sa panahon ng Hajj, hindi kumpleto ang pagiging malapit sa Diyos kung walang pusong nagpapatawad at kaluluwang nagtitiis.

Isipin na nakatayo sa gitna ng milyun-milyong, iba't ibang bansa, wika, at pag-uugali, mga taong maaaring magkamali, aagawin ka, marahil ay saktan ka pa nang hindi sinasadya.

Ngunit ikaw ay tinawag na huwag magalit, huwag makipagtalo, huwag magtaas ng iyong boses.

Sa Hajj, ang pagtatalo ay ipinagbabawal, ang pagmamataas ay walang lugar, at ang paghihiganti ay hindi isang opsyon.

Ikaw ay tinawag na maging mahinahon, mapagpatawad, at matiyaga, kahit na sa pinakamahirap na sandali.

Bakit?

Dahil ang Hajj ay hindi lamang isang pisikal na ritwal, ito ay isang paglilinis ng kaluluwa.

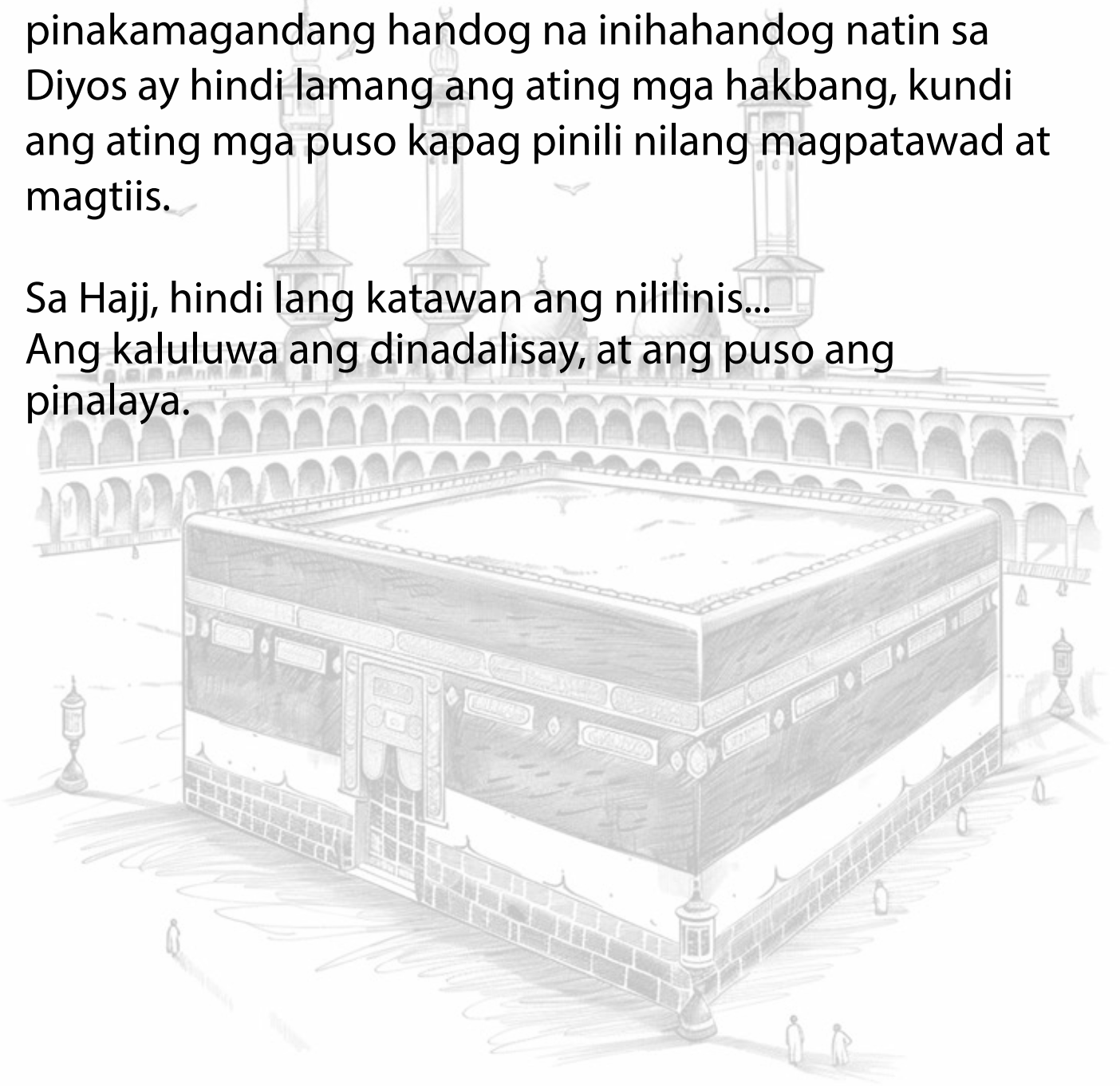
Natututo ang isang tao na makabisado ang kanilang mga impulses, patawarin ang mga nagkamali sa kanila, upang magpakita ng biyaya kahit sa mga nakikipagkumpitensya para sa espasyo. Sapagkat ito ay isang paglalakbay na mas dakila kaysa araw-araw na mga hinaing, ito ay isang paghahanap para sa kasiyahan ng Diyos.

Sa banal na paaralang ito, ang pasensya ay hindi kahinaan, ito ay kamalayan.

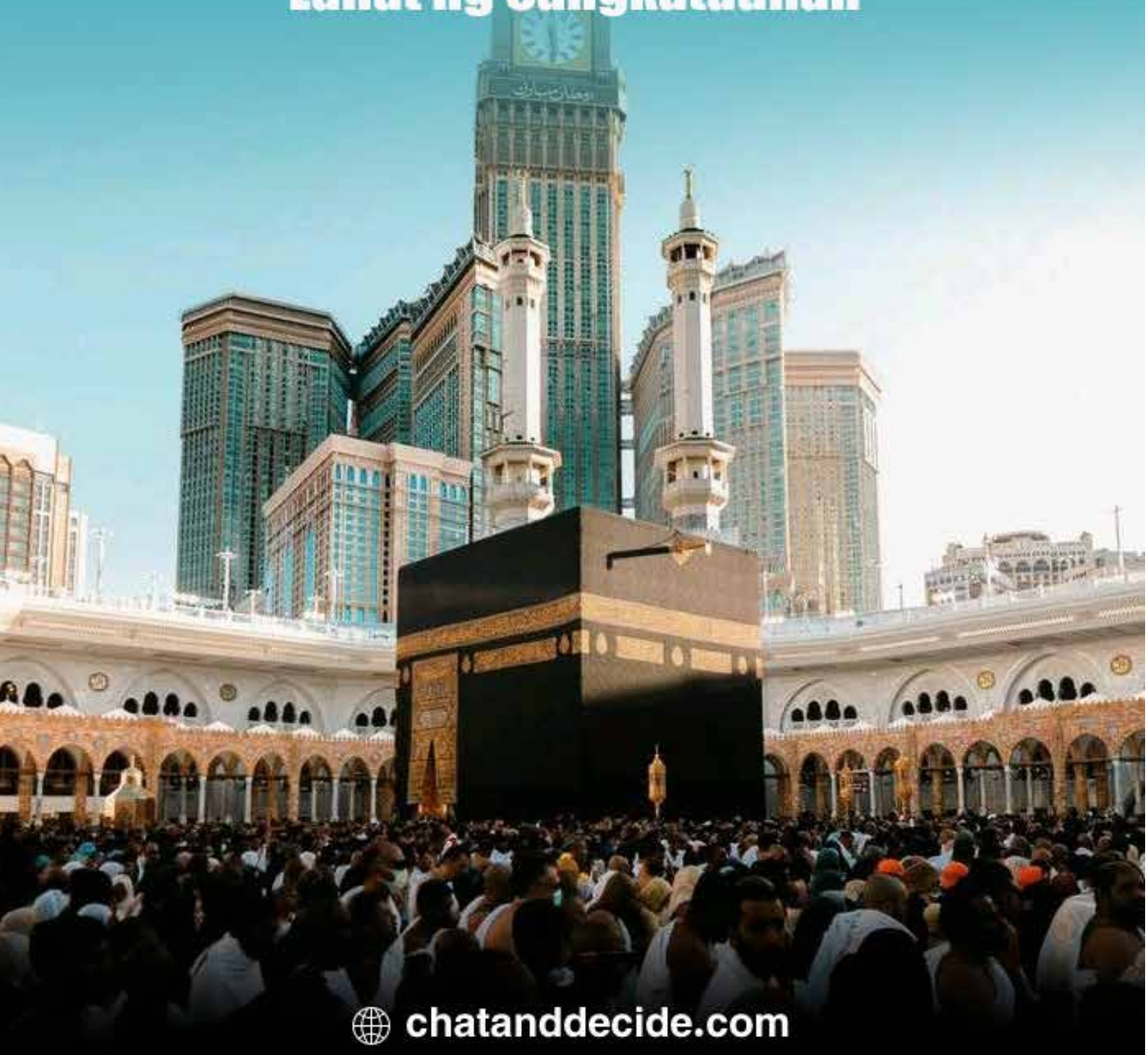
At ang pagpapatawad ay hindi pagsuko, ito ay pagtataas.

Kaya, itinuturo sa atin ng Hajj na ang tunay na pagsamba ay nagsisimula sa loob, at ang pinakamagandang handog na inihahandog natin sa Diyos ay hindi lamang ang ating mga hakbang, kundi ang ating mga puso kapag pinili nilang magpatawad at magtiis.

Sa Hajj, hindi lang katawan ang nililinis...
Ang kaluluwa ang dinadalisay, at ang puso ang pinalaya.

**Ang Pandaigdigang Mensahe ng Hajj:
Kapag ang Pananampalataya ay
Nagsasalita ng Wikang Naiintindihan ng
Lahat ng Sangkatauhan**

Ang Pandaigdigang Mensahe ng Hajj: Kapag ang Pananampalataya ay Nagsasalita ng Wikang Naiintindihan ng Lahat ng Sangkatauhan

Ang Hajj ay hindi lamang isang relihiyosong ritwal na ginagawa ng mga Muslim.

Ito ay isang malalim na kaganapan ng tao, pandaigdigang kakanyahan nito, na nagdadala sa kaibuturan nito ng mga mensahe na umaalingawngaw sa puso ng lahat ng tao, anuman ang kanilang pananampalataya, wika, o tinubuang-bayan.

Ang Mensahe ng Pagpapatawad:

Sa Hajj, walang puwang para sa galit o paghihiganti. Ang isang Muslim ay natututong magpatawad, maging matiyaga, mag-alok ng kabaitan kahit sa mga estranghero, dahil alam nila na ang pagiging malapit sa Diyos ay hindi maaaring manatili sa isang pusong natupok ng sama ng loob.

Ang Mensahe ng Kapayapaan:

Hindi lamang kapayapaan sa iba, kundi kapayapaan sa Diyos, at sa sariling kaluluwa.

Sa Hajj, ang katawan ay tahimik, ang isip ay huminahon, at ang puso ay lumalapit sa katahimikan ng tunay na kapayapaan.

Ang Mensahe ng Awa:

Nararamdaman ng bawat pilgrim na ang mga nakapaligid sa kanya ay kanyang mga kapatid, kahit na hindi niya naiintindihan ang kanilang wika o kaugalian. Ang awa na ito ay nagmumula sa malalim na pananalig na mahal ng Diyos ang habag, at ang paglapit sa Kanya ay matatagpuan sa pamamagitan ng kahinahunan at kabaitan sa iba.

Ang Mensahe ng Pagbabalik sa Kadalisayan:

Kapag hinubad ng mga tao ang kanilang magagandang kasuotan at makamundong titulo, at tumayo bilang kapantay sa harap ng Diyos...

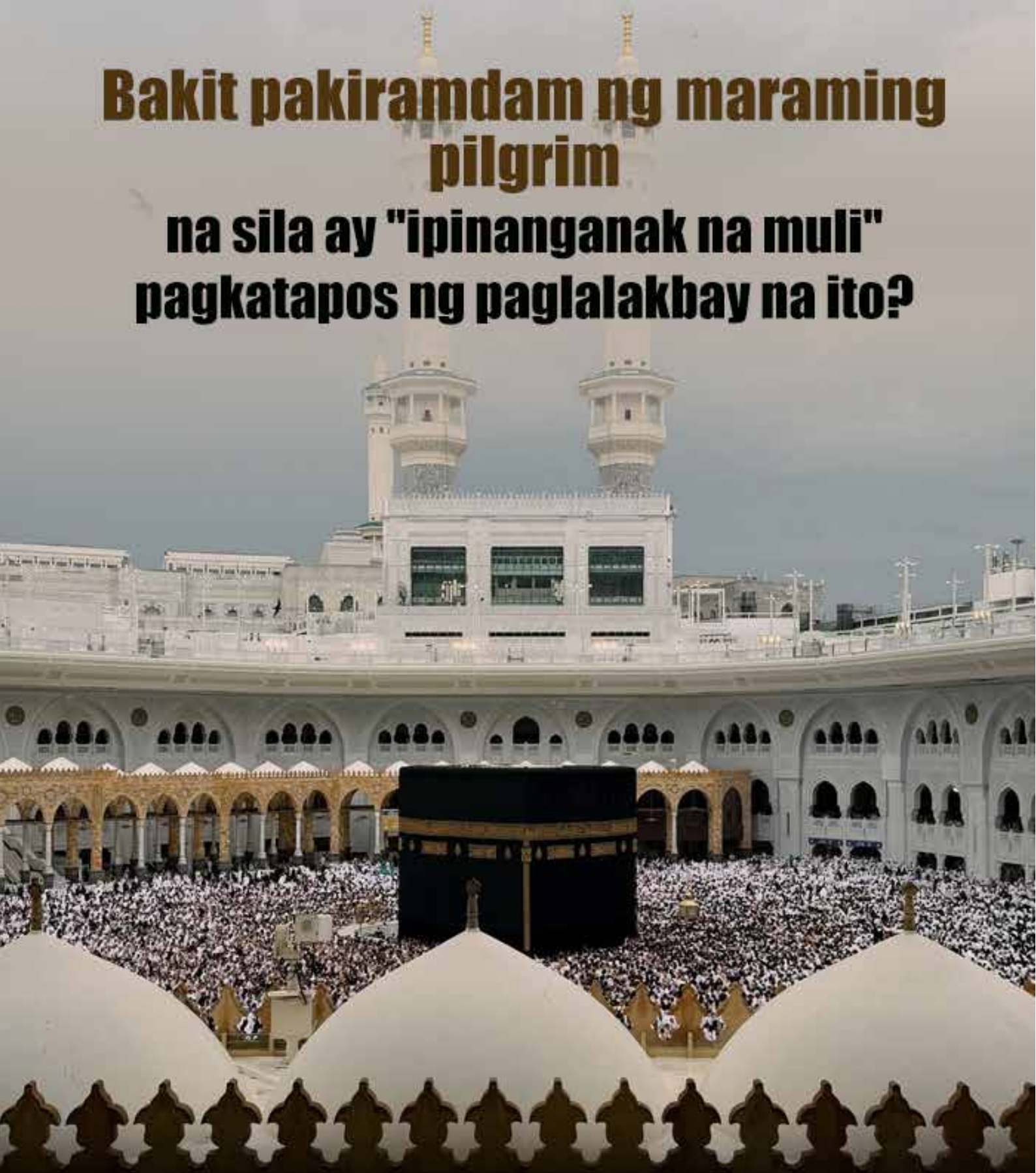
Ipinapaalala sa kanila ang kanilang pangunahing katotohanan: na sila ay mga lingkod ng Diyos, hindi ng kayamanan, hitsura, o katayuan.

Ang Hajj ay nagpapaalala sa mananampalataya na ang pagsamba ay hindi lamang isang koneksyon sa pagitan ng kanilang sarili at ng Banal, ngunit isang paraan ng pagiging na makikita sa kung paano nila tinatrato ang iba.

At doon, lumalabas ang mas malawak na kahulugan ng Hajj: isang pananampalataya na humuhubog sa isang mas mabuting tao.

Bakit pakiramdam ng maraming pilgrim

**na sila ay "ipinanganak na muli"
pagkatapos ng paglalakbay na ito?**

Bakit pakiramdam ng maraming pilgrim na sila ay “ipinanganak na muli” pagkatapos ng paglalakbay na ito?

Hajj... Higit pa sa isang paglalakbay

Mula sa malayo, ang Hajj ay maaaring parang isang napakalaking relihiyosong pagtitipon, ngunit sa katotohanan, ito ay isang malalim na espirituwal na karanasan na nagbabago sa isang tao mula sa loob.

Kapag ang isang Muslim ay umalis sa kanilang sariling bayan, kaginhawahan, at pang-araw-araw na gawain...

at patungo sa ibang lupain, sa milyun-milyong hindi nila alam, hindi sila naghahanap ng isang paningin... ngunit para sa isang mas malalim na kahulugan.

Sa Hajj, ang isang tao ay hindi nababahala sa kung ano ang kanilang taglay, ngunit sa kung sino sila.

Hindi nila tinatanong, “Ano ang dapat kong isuot?” ngunit sa halip, “Sino ako sa harap ng aking Tagapaglikha?”

Sa gitna ng mga tao, ang pagod, ang init... ang puso ay abala sa pinakamahalagang tanong:

“Malapit ba ako kay Allah?”

Doon, malayo sa lahat ng abala, isang taos-pusong pagmumuni-muni sa sarili ay nagsisimula, isang dalisay na koneksyon sa Allah, at isang muling pagsilang ng kaluluwa.

Bawat hakbang sa mga ritwal, bawat panalangin, bawat luha, ay bahagi ng malalim na panloob na pag-uusap sa sarili... at kay Allah.

Doon, napagtanto ng Muslim na ang Hajj ay hindi lamang tungkol sa Tawaf at Sa'i, ngunit isang paglalakbay ng paglilinis, pagpapanibago, at pakikipagkasundo sa sarili.

Para sa kadahilanang ito, maraming mga peregrino ang umalis na nagsasabing:

“Pumunta ako sa aking katawan... at bumalik na may ibang puso.”

Ang Hajj ay hindi lamang pagsasagawa ng mga ritwal, ngunit isang pambihirang pagkakataon upang bumalik sa sarili, at sa Panginoon, na may mas may kamalayan at mapayapang kaluluwa.

